

EL TEMPS

Polícia nostra

Les darreres setmanes s'han conegut dues bones notícies per al model català de policia, i per tant també per als ciutadans de Catalunya. La primera, cronològicament, ha estat l'acord entre l'Ajuntament de Girona i la Conselleria de Governació per a coordinar les actuacions de la policia local i els mossos d'esquadra bon punt aquests es despleguen a la ciutat de l'Onyar, al novembre d'enguany. La segona, la confirmació que la policia de la Generalitat es responsabilitzarà del control de les carreteres catalanes en un termini de quatre anys, i el que és segurament més important, el fet que el govern català gestionarà globalment tots els afers relacionats amb el trànsit a Catalunya (des de les retirades de carnet fins a les autoscoles). Paral·lelament a aquests fets, Unió Valenciana ha instat el PP a afrontar la unificació de totes les forces de seguretat que actuen en territori valencià en un sol cos de policia valenciana, i a les Illes naixen inquietuds per un major control de les qüestions de seguretat per part del Govern balear. Tot i que evidentment és al Principat on s'ha avançat més en aquest tema, és important que el conjunt del país prengui consciència de la importància que té el control de l'ordre públic en qualsevol projecte d'autogovern.

L'acord de Girona és important perquè comença a reactivar una qüestió que durant molts anys ha estat l'autèntica assignatura pendent de les successives conselleries de Governació: el paper de les policies locals en un país amb superpoblació policíaca. El model que es traça ara per a Girona té concessions importants al municipalisme, com ara definir l'alcalde com l'autoritat immediata en matèria de seguretat tot situant-lo, en solitari i sense la tutela de governadors civils o delegats del govern de la Generalitat, en la presidència de la Junta Local de Seguretat; però alhora manté la preponderància que

correspon al cos de Mossos d'Esquadra com a policia integral del país, caràcter que no tenen les policies locals. La Conselleria de Governació vol que aquest model siga el que regesca a tot el país quan, d'aquí a deu anys aproximadament, la policia de la Generalitat estiga plenament desplegada.

La segona bona notícia, com dèiem, és l'acord sobre el trànsit. No cal insistir sobre l'extraordinària càrrega simbòlica que té la substitució de la Guàrdia Civil en totes les carreteres del Principat. Ara el que cal és assegurar que la policia catalana com a mínim iguale, i si pot ser supere, els nivells d'eficàcia i professionalitat de l'Agrupació de Trànsit de la Guàrdia Civil, un col·lectiu en general molt ben valorat pels usuaris catalans

de les carreteres. L'Escola de Policia de Mollet del Vallès representarà en aquest cas un paper de primer ordre.

Però les bones notícies no poden amagar alguns punts obscurs del procés de substitució tant des del punt de vista legislatiu com polític i professional. Un d'aquests punts és la vigència —encara— de la nefasta i fatídica Llei 2.86 de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, autèntica cotilla, quan no impediment, per a qualsevol model racional de seguretat.

“Les bones notícies no poden amagar alguns punts obscurs del procés de substitució, especialment la vigència —encara— de la nefasta Llei 2.86 de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, autèntica cotilla per a qualsevol model racional de seguretat.”

Una altra qüestió pendent és la necessitat que el Ministeri de l'Interior precise de forma pública el pla de replegament de les forces de seguretat de l'estat de Catalunya, si és que aquest pla existeix. El silenci practicat fins ara no és gens tranquil·litzador. I en tercer lloc, cal que la Conselleria de Governació pose tot l'esforç i la imaginació necessaris per evitar que la velocitat del procés de desplegament dels mossos no signifiqui una desatenció a les necessitats professionals i de tot ordre d'un col·lectiu professional que, no ho oblidem, està format per homes i dones. En aquest sentit s'han alçat veus d'alarma que parlen de greus mancances en el reciclatge professional i la motivació dels mossos, i la conselleria té l'obligació de ser sensible a aquestes demandes. ■